

BARBARA O'NEALOVÁ

KDYŽ JSME

JEŠTĚ

VĚŘILY NA

MOŘSKÉ

VÍLY

*Dvě sestry,
oceán lží a hledání pravdy*

 metafora

Sestry Kit a Josie byly jedno tělo a jedna duše. Vyrůstaly v idylickém prostředí prosluněné kalifornské pláže. Až do jednoho osudového léta. Cesty obou sester se rozešly a nedlouho potom Josie zahynula při teroristickém útoku. Nebo si to alespoň Kit myslí – do chvíle, než svou sestru zahlédne v televizi. Podaří se Kit nalézt ztracenou sestru a smířit se s minulostí?

„Kniha Když jsme věřily na mořské víly od Barbary O'Nealové je mnohem víc než jen napínavé vyprávění, je to příběh ztraceného dětství i nevinnosti, dlouho skrývaných tajemství, lží a zrad, kterým musí sestry čelit, aby mohly plně dospět. Ponořte se do strhujících hlubin a vychutnejte si tento vášnivý a zářný román a možná, že na konci sami v mořské víly uvěříte.“

– Juliet Blackwell, bestsellerová autorka žebříčku *The New York Times*

„Citlivý příběh o vztahu mezi dvěma sestrami a o tom, jak je těžké postavit se pravdě tváří v tvář.“

– Today

Barbara O'Nealová

*Když jsme ještě věřily
na mořské víly*

Barbara O'Nealová

*Když jsme
ještě
věřily na
mořské víly*

Přeložila Anna Zbořilová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

WHEN WE BELIEVED IN MERMAIDS

Copyright © 2019 by Barbara Samuel

Published by Lake Union Publishing, USA

Translation © Anna Zbořilová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-557-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-556-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-134-2 (print)

Kapitola první

Kit

Moje sestra je skoro patnáct let po smrti, když ji spatřím ve zprávách v televizi.

Mám za sebou dlouhou směnu na pohotovosti, kde jsem třídila podle naléhavosti raněné z plážového večírku, kde došlo k přestřelce. Dva lidé byli postřeleni, u jednoho kulka zavadila o ledvinu. Někdo měl zlomenou lícní kost, jiný zápěstí a mnoho jich mělo zranění v obličeji, každý jinak vážné.

A to byly jenom dívky.

Než jsme všechny rozřadili, věnovala jsem se těm, co dopadli lépe, utěšovala jsem je a zašívala menší zranění. Ti méně šťastní byli odesláni na oddělení nebo rovnou na operační sál. Po šesti hodinách bez chvilky oddechu jsem vpadla do odpočívárny a v lednici popadla láhev limonády Mountain Dew. S oblibou si jí udržuju hladinu cukru a kofeinu.

V televizi běží reportáž o jakési katastrofě. Bezděčně na ni zírám a hltám lepce sladkou tekutinu. Je noc, na pozadí šlehají plameny. Lidé pobíhají okolo, křičí. Reportér s rozčuchanými vlasy a v retro kožené bundě recituje zprávy příhodně pochmurným hlasem.

A tam, právě za jeho levým ramenem, se objeví moje sestra.

Josie.

Na jednu dlouhou vteřinu se zadívá přímo do kamery. Dost dlouho na to, abych si mohla být jistá, že jsou to její blondáté vlasy, rovné jako pravítko, uhlazené kolem hlavy a ostříhané na krátké mikádo, její tmavé oči a její rty, stejně plné, jako má Angelina Jolie. Nad její krásou se vždycky všichni rozplývali. Vynikala právě onou kombinací světlé a snědé, ostrých a jemných kontur. Po obou rodičích zdělila to nejlepší.

Josie.

Mám pocit, že se skrz obrazovku dívá přímo na mě.

A pak je pryč. S otevřenou pusou zírám na prázdné místo, které po ní zbylo. Mountain Dew držím v napřážené ruce před sebou v předstíraném přípitku.

Na tebe, Josie, na moji sestru.

Otřesu se. Tohle se mi děje pořád. Zná to každý, kdo někoho ztratil. Zahlédnu povědomou hlavu v davu nebo známou postavu v obchodě a ženu se za ní, jenže pak se dvojník obrátí, tvář je cizí a následuje jen zklamání a bolest. Oči jsou cizí. Rty jsou cizí.

Není to Josie.

První rok se mi to stalo alespoň stokrát. Bylo to o to horší, že se nikdy nenašlo její tělo, což vzhledem k okolnostem ani nebylo možné. Stejně tak nebylo možné, že by to přežila. Obyčejná smrt při autonehodě nebo pádem z mostu nebyla nic pro ni, i když tím ráda vyhrožovala.

Kdepak, slehla se po ní zem při výbuchu vlaku během teroristického útoku v Evropě. Odešla, zemřela, nenávratně beze stopy zmizela..

Kvůli tomu existují pohřby. Pomáhají člověku pohlédnout pravdě přímo do očí, spatřit ještě milovanou tvář,

jakkoli je příšerná. Bez toho je té syrové pravdě příliš těžké uvěřit.

Připomenu si, že jsou to jen zbožná přání, a znovu se napiju. Mountain Dew je jedna z věcí, které jsme měly společné.

Z nemocnice odcházím za ticha před rozbřeskem, vyčerpaná a zároveň nabuzená kofeinem. Jestli se mám před další směnou vyspat, musím ze sebe tuhle strašnou noc setřást.

Bydlím v Santa Cruz na kraji celkem slušné čtvrti, v malém domku, který nemá ani sto třicet metrů čtverečních. Zastavím se tam a nasoukám se do neoprenu. Nejhorší kočce na světě vyklopím do misky půl plechovky žrádla a prstem ho zamíchám. Kocour jménem Hobo děkovně zavrní, a tak ho něžně zatahám za ocas.

„Zkus se dneska nevyčůrat na nic důležitého, jo?“

Zamrká na mě.

Naložím prkno do jeepu a vyrazím na jih. Neuvědomuju si, kam mířím, dokud nedorazím k zátocě. Zaparkuju u silnice a kouknu dolů na vodu. Je typické ráno v severní Kalifornii, venku je jen pár lidí, voda má třináct stupňů, vlny se rýsují až k obzoru. Perfektní.

Pár metrů od útesu se po srázu klikatí stezka. Ze stejného místa kdysi vedl chodník k restauraci a kousek dál bývaly schody, náš soukromý přístup do uzavřené zátoky. Svah je zrádný, místní tvrdí, že tu straší, a tak mám cestu sama pro sebe. Koneckonců, já se s těmi duchy znám.

V polovině se zastavím a ohlédnu se zpět k místu, kde stával náš dům s restaurací. Z obou budov zbyla jen hniјící prkna a suť roztroušená po stráni. Většinu už

odplavily bouře, a co zbylo, zčernalo časem a mořskou vodou.

Vracím se ve vzpomínkách a vidím obě budovy před sebou. Naše rodinná restaurace se pyšnila skvostnou terasou s nejlepší vyhlídkou na světě a nad ní seděl náš domek. Po příchodu Dylana jsme se s Josie dělily o jeden pokoj, ale nikdy nám to nevadilo. Vrací se mi záblesky z časů, kdy jsme bývali šťastní. Rodiče do sebe byli šíleně zamilovaní, sestra bývala veselá a plná nespoutané energie. Dylan, s vlasy staženými koženou šňůrkou, nás popoháněl na schodech, abychom už na pláži rozdělali oheň a opékali maršmelouny a zpívali. Měl krásný hlas a zpíval moc rád. Měli jsme za to, že by se měl stát rockovou hvězdou, ale on tvrdil, že nepotřebuje nic víc než nás, Eden a zátoku.

Vidím i sebe – sedmiletou uličnici s bujnou kšticí, jak rejdí po pláži a nad hlavou má rozmazanou modrou a bílou oblohu.

Miliony let stará historie.

Naše restaurace se jmenovala Eden a byla stejně tak exkluzivní jako uvolněná. Navštěvovaly ji hipísácké filmové hvězdy i jejich drogoví dealeři. Rodiče do toho světa taky patřili. Otec byl žoviální přátelský šéfkuchař se srdečným smíchem, výstředními zvyky a okouzlující koketou po boku, mou matkou.

S Josie jsme pobíhaly po pláži jako štěňata, a když jsme se unavily, usnuly jsme rovnou tam a nikdo si nás nevídal. Matka byla ohromná krasavice, říkalo se, že si jednou vyšla na večeři s jistým mužem, ale místo do něj se na první pohled zamilovala do našeho otce. Kdo ho znal, neměl problém uvěřit, že se to tak doopravdy stalo. Táta byl osobitý, okouzlující, velký šéfkuchař z Itálie, větší než svět sám. Dneska se tedy říká spíš *kuchař* nebo restaurátér,

jímž ve skutečnosti byl. Matka ho milovala až moc, víc než své děti. Jeho vášeň pro ni byla intenzivní, erotická a majetnická, ale byla to láska? To nevím.

Vím jen, jak je těžké mít rodiče, kteří jsou sebou posedlí.

Josie se podobně jako oni vyžívala v dramatických situacích. Zdědila jak otcovu osobnost, tak matčinu krásu, ale u ní ta kombinace vytvářela cosi výjimečného. Jediného. Ani bych nedokázala spočítat, kolikrát ji lidé kreslili, malovali nebo fotografovali, kolik se jich do ní zamilovalo. Muži i ženy. Vždycky jsem si myslela, že z ní bude filmová hvězda.

Místo toho si ze života udělala katastrofické drama stejně jako její rodiče, s typicky dramatickým koncem.

Zátoka tu samozřejmě pořád je, i když schody jsou pryč. Natáhnu si boty a vlasy smotám do pevného copu. Zatímco pádluju kolem skalisek a dál k obzoru, nebe se zbarvuje do broskvově růžové. Kromě mě jsou tu jen tři další lidé. Před pár týdny tu ošklivě zaútočil žralok a od té doby zástupy nadšenců dost prořídly nehledě na to, jak parádní jsou vlny.

A parádní teda jsou. Mají skoro tři metry a nádherné skelné vrcholky. To je mnohem vzácnější, než si lidé myslí. Odpádluju a čekám, až na mě přijde řada. Pak chytnu vlnu, vyskočím na nohy a vezu se po hraně. Právě pro tenhle okamžik žiju, pro tuhle chvíli, kdy nemám v hlavě nic jiného. Nic jiného není. Existuju jenom já, voda a nebe a čeření surfu. Zvuk mého dechu. Okraj prkna klouzající vodou, chlad okolo kotníků a v botách. Ledový chlad. Dokonalá rovnováha, chvění, vlasy pleskající do tváře.

Ztrácím pojem o čase, možná jsem tu hodinu, možná déle. Nebe, moře, úsvit. Rozplývám se. Mizím, mizí moje tělo i minulost. Zbývá jen prkno, chodidla, vítr, voda, napětí...

A pak nic.

Vlna se nečekaně přetrhne tak prudce, že mnou mrští hluboko do vody. Ocitnu se ve víru s kmitajícím surfem, mlátí to se mnou, otlouká mi to tělo i hlavu. Prkno se míhá nebezpečně blízko, snadno by mi mohlo rozbít hlavu.

Uvolním se, zadržím dech a nechám sebou zmítat. Bránit se tomu nemá cenu, to může člověku jenom ublížit. Jediná šance na přežití je poddat se. Svět se se mnou točí, nahoru, dolů, kolem a donekonečna.

Tentokrát se určitě utopím. Prkno mě škubne za kotník a mrští mnou do opačného směru. Mořské řasy mi vlají kolem paží, omotávají se mi kolem krku...

Před očima mi vytane Josieina tvář. Vypadá stejně jako před patnácti lety a stejně vypadala i v noci v televizi.

Žije.

Netuším, jak je to možné, jen vím, že to tak je. Oceán mě vyplivne na hladinu. Hladově nasaju do plic vzduch. Když doplavu zpět do zátoky, jsem úplně vyřízená. Padnu na břicho do písku. Cítím se tu bezpečně a na chvíli si odpočinu. Všude okolo slyším hlasy z dětství. Já, Josie, Dylan. Kolem nás skotačí Cinder, černý kříženec retrívra. Je mokrý, smradlavý a šťastný. Kouř z restauračních grilů navozuje útulnou atmosféru a přes zapomenutý zvuk smíchu je slyšet slabá hudba.

Když se posadím, tohle všechno je pryč a jediné, co zbývá, jsou trosky.

Jedna z mých prvních vzpomínek vůbec je na mé rodiče ve vášnivém objetí. Nemohly mi být víc než tři nebo čtyři. Nepamatuju si přesně, kde to bylo, jen si vzpomínám na

matku přilepenou ke zdi s vyhrnutou blůzou a na otcovy ruce položené na jejích prsou. Viděla jsem její obnaženou pokožku. Líbali se tak chtivě, až mi připomínali zvířata. Fascinovaně jsem je pozorovala, vteřinu, dvě, tři. A pak matka zasténala ostrým, vysokým hlasem a já jsem zakřičela: „Přestaňte!“

Vzpomínám na to, zatímco o hodinu později sedím u sebe na dvorku. Vlasy mám mokré ze sprchy, upíjím horké, sladké kafe a na iPadu procházím novinové titulky. Hobo sedí vedle mě na stole, mrská ocasem a pátravě pozoruje křoví u plotu. Kdysi jsem ho našla u zadních dveří. Byl pěti- nebo šestiměsíční zaběhlé kotě, celý potlučený a na prahu smrti vyhladověním. Teď je mu sedm let, ven vyjde leda tak se mnou a nikdy nevynechá jídlo. Srst má hebkou, dlouhou a černočernou, oči zářivě žluté. Nepřítomně ho hladím po hřbetě. Je až neuvěřitelné, jak výborný je společník.

Ta událost, co byla ve zprávách, se stala v nočním klubu v Aucklandu. O život přišly desítky lidí, část jich zahynula, když se na tancující zřítil strop, další byli udupáni prchajícími návštěvníky. Víc k tomu neřekli. S pocitem, že se na mě řítí vlak, proklikávám obrázky a hledám reportéra, kterého jsem viděla v noci, ale má snaha vyjde naprázdno.

Opřu se v křesle a znovu si usrknou z hrnku. Přes eukalypty nad hlavou na mě dopadají zářivé santacruzské sluneční paprsky a stíny mi vykreslují obrazce na stehnech. Dokonale tak vyniká moje bledost způsobená hodinami strávenými buď na pohotovosti, nebo v neoprenu.

Není to Josie, namlouvám si.

Sáhnu po klávesnici, abych do vyhledávače vytukala další slovo, ale zarazím se. Po Josieině smrti jsem strávila měsíce hledáním nejmenších náznaků, že snad tu pří-

šernou nehodu přežila. Exploze byla tak mohutná, že nebylo možné identifikovat všechna těla. Z velké části se jednalo o spekulace, což se děje častěji, než jsou úřady ochotné připustit. *Ano, vaše blížká tu byla; ne, ještě jsme ji nenašli. Vše nasvědčuje tomu, že zahynula.*

Po roce se nutkavá potřeba pátrat po ní zklidnila. Přesto jsem měla knedlík v krku pokaždé, když jsem měla pocit, že vidím někoho jí podobného. O další rok později jsem ukončila stáž ve fakultní nemocnici v San Francisku a vrátila se do Santa Cruz. Přijala jsem místo na pohotovosti a pořídila si tenhle dům. Nemám odtud daleko na pláž, snadno dohlédnu na mámu a zároveň si můžu žít svým klidným obyčejným životem. Nic jiného než ticho, klid a předvídatelnost jsem si nikdy nepřála; tragédií a vzrušení jsem si v dětství užila na jeden život bohatě.

Zakručí mi v bříše. Obrátím se na Hoba: „Tak pojď, prcku, seženeme si něco k snědku.“

Můj domek je ve španělském stylu, má jen dvě ložnice a krčí se ve čtvrti obklopené uličkami, do kterých se člověk v noci sám moc neodváží. Je ale můj a za sedm minut dojdu pěšky na pláž. Staré zařízení a omšelé skříňky jsem nahradila novými a opravila jsem krásné obklady.

Zrovna uvažuji nad palačinkami k snídani, když na kuchyňské lince zabzučí telefon.

„Ahoj, mami.“ Otevřu lednici. Hm, nemám vajíčka. „Jak je?“

„Kit,“ začne, ale na chvíli se odmlčí. To mě přiměje zvednout hlavu. „Neviděla jsi náhodou zprávy o tom velkém požáru v nočním klubu na Novém Zélandu?“

Srdce mi klesne až na dno Země. „Co s tím?“

„Já vím, že je to šílené, ale přísahala bych, že jsem v tom videu zahlédla tvoji sestru.“

S telefonem u ucha vyhlédnu z okna na svoji oázu klidu z povívajících eukalyptů vysázených podél plotu.

Kdyby se jednalo o kohokoli jiného, vykašlala bych se na to, utekla bych, odmítla bych tyhle dveře otevřít. Mamka na sobě ale doopravdy zapracovala. Prošla si všemi kroky programu anonymních alkoholiků, a to několikrát. Je docela při smyslech a nohama pevně na zemi. A nešťastná. Jen kvůli ní se zhluboka nadechnu a řeknu: „Jo, taky jsem to viděla.“

„Je možné, aby žila?“

„Nejspíš to není ona, mámi. Buďme rozumné a nedělejme si zbytečné naděje, jo?“ Znovu se ozve můj žaludek. „Nemáš něco k jídlu? Do čtyř jsem byla na pohotovosti a doma nic není.“

„Jaké překvapení,“ poznamená suše, jak to umí jen ona.

„Tak co kdybys mi udělala vajíčka a můžeme si o tom popovídat?“

„Ve dvě musím být v práci, tak pohni.“

„Vždyť ještě není ani jedenáct.“

„Mhmmm.“

„A nemaluju se!“ důrazně ji upozorním, protože toho si vždycky všimne. Ještě pořád.

„To je mi jedno,“ odvětlí, i když vím, že není.

K mámě se dá dojít i pěšky, což je další z důvodů, proč jsem si pořídila právě tenhle dům, ale i tak jedu radši autem, abych ji zbytečně nedráždila. Před pár lety jsem jí tu koupila byt. Je trochu zastaralý a místnosti jsou spíš menší, zato je z obýváku nádherný výhled na Pacifik. Zvuky moře ji uklidňují. Obě máme stejnou touhu po oceánu.

Jde až do morku kostí a je tak hladová, že ji nic jiného nedokáže nasytit.

K mámě do druhého patra vylezu po venkovním schodišti. Ze zvyku koukám na vodu a sleduju podmínky. Teď už je klidná, žádné surfaře nevidím, jen pláž plnou rodin s dětmi, které si hrají mezi vlnami něžně šplouchajícími o břeh.

Jak zahlédne moje auto, vyjde máma na terasu přetékající kytkami. Vlasy má stále husté a zdravé, blond s prvními šedinami, které ale vypadají jako nabarvené, a má je vyčesané, jak to nosí mladé maminky. Působí to elegantně, třebaže její tvář prozrazuje krušné roky, které prožila, a sluneční paprsky, kterým se vystavovala. Mně na tom nesejde. Je štíhlá, dlouhonohá, má plnou hrud' a její oči neztratily nic ze své bývalé jiskry. Je jí šedesát tři, ale v tlumeném světle terasy se zdá být o dvacet let mladší.

„Vypadáš unaveně,“ podotkne, když mě vede dovnitř.

Pokoj je přeplněný rostlinami. Máma se zaměřila na orchideje. Neznám nikoho jiného, kdo by dokázal do půl vteřiny vyjmenovat tolik všemožných druhů i s latinskými názvy: *Cattleya*, její nejoblíbenější *Phalaenopsis*, jemná a krásná *Laelia*.

„Mám za sebou dlouhou noc.“ Uvnitř mě vůně kávy přitáhne přímo ke kávovaru. Už mám u něj nachystaný zelený hrnek s velkým nápisem HAWAII, který patří jen mně. Naleju si. Vedle na lince jsou přichystaná vajíčka s nakrájenou paprikou.

„Posad se,“ přikáže úsečně a uváže si zástěru. „Co takhle omeletu? Dáš si?“

„Perfektní. Děkuju.“

„Otevři můj laptop,“ požádá mě. Do těžké pánve upustí plátek másla. „Uložila jsem si ten klip.“

Poslechnu ji a najdu video, které jsem viděla v noci. Scéna plná zmatku, křiku a hluku; reportér v bundě a tvář za jeho zády, která se do kamery zahledí na celé tři vteřiny. *Jedenadvacet, dvaadvacet, třiadvacet.* Sleduju, přetočím, pustím to od začátku a počítám vteřiny. Když to pozastavím na její tváři, není pochyb.

„Nikdo jí nemůže být tolik podobný,“ prohodí máma, když se mi naklání přes rameno. „I ta jizva je stejná.“

Zavřu oči, jako by tak snad mé problémy měly zmizet. Když je zase otevřu, mám Josie stále před sebou, uvězněnou v čase i s tou křivou jizvou, která se jí táhne od linie vlasů přes obočí až ke spánku. Tehdy měla ohromné štěstí, že nepřišla o oko.

„To ne,“ odvětvím. „Máš pravdu.“

„Musíš ji najít, Kit.“

„To je absurdní,“ namítnu, i když mě napadlo to samé. „Jak bych to asi udělala? V Aucklandu žijí miliony lidí.“

„Ty bys ji dokázala najít. Znáš ji.“

„Ty ji znáš taky.“

Potřese hlavou a narovná se.

„Víš přece, že necestuju.“

Zamračím se. „Nepijješ už patnáct let, mami. Zvládla bys to.“

„Ne, já nemůžu. Tohle musíš udělat ty.“

„Nemůžu si jen tak odskočit na Nový Zéland. Mám tu práci, nemůžu je nechat na holičkách.“ Shrnu si vlasy z tváře. „A co bych udělala s Hobem?“ Bodne mě u srdce. V práci bych si to nějak dokázala zařídit, už tři roky jsem neměla volno, ale kočka by se beze mě utrápila.

„Zůstanu u tebe doma.“

Vzhlédnu k ní. „Zůstaneš, anebo se jenom stavíš ráno a večer, abys ho nakrmila?“

„Nastěhuju se k tobě.“ Položí na stůl krásnou, paprikou

barevně protkanou omeletu, ze které se ještě kouří. „Pojď se najíst.“

Zvednu se. „Stejně se bude nejspíš celou dobu schovávat pod postelí.“

„To nevadí, alespoň uvidí, že není sám. A možná že po dni nebo dvou za mnou přijde do postele.“

Omámí mě vůně cibule a paprik, vrhnu se na vajíčka jako vyhládlý teenager. Před očima se mi zjevují různé představy. Josie, jak se nade mnou sklání, aby viděla, jestli už jsem vzhůru. Její dlouhé vlasy mě trochu šimrají na krku. Slyším její bujarý smích. Zahlédnu ji, jak hází klacík Cinderovi. Zabolí mě u srdce, a ne obrazně – tíha vzpomínek, vzteku a touhy na mě dolehne tak prudce, že se musím zastavit, odložit vidličku a zhluboka se nadechnout.

Máma sedí mlčky. Vzpomínám si, jak zněla, když mi oznamovala, že Josie zemřela. Vidím, jak se jí chvěje ruka. Zdvihne hrnek, jako by se to snažila zamaskovat, jako by chtěla předstírat, že je běžné ráno, během nějž se odehrávají běžné věci. „Byla jsi surfovat?“

Přítakám. Obě víme, že je to můj způsob, jak se s věcmi vypořádávám, jak přijímám realitu a jak se vším žiju.

„Ano, bylo to nádherné.“

Sedí na jediné další židli u stolu s pohledem upřeným na oceán. Světlo jí dopadá na vážná ústa a já si náhle vybavuju její smích, rudé a široké rty, když s otcem tančili v objetí na dvoře Edenu. Střízlivá Suzanne je rozhodně mnohem lepší stvoření než opilá Suzanne, ale čas od času mi schází její bujarost z té doby.

„Fajn, pojedu,“ vylétne ze mě, snad trochu doufám, že zahlédnu náznak té mladé ženy.

Na malý okamžik jí v očích skutečně zableskne plamínek. Natáhne se ke mně a pro jednou jí dovolím vzít mě za ruku a v návalu vděku ji sevřít.